

Εργασία στο μάθημα της
Αγωγής.

Λαμαδιανού Χριστίνα
Λαμπροπούλου Σταυρούλα
Τσιτογιάννης Γεώργιος.

Τμήμα : Γ²

Θέμα:

Ο Πόλεμος του
Βιετνάμ.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΒΙΕΤΝΑΜ

Ο πόλεμος του Βιετνάμ ήταν ίσως η μεγαλύτερη ένοπλη σύγκρουση μεταξύ Δύσης και Ανατολής κατά την διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου. Θεωρητικά η μάχη ήταν μεταξύ του Δημοκρατικού Στρατού του Βιετνάμ (Βόρειο Βιετνάμ) και της Δημοκρατίας του Βιετνάμ (Νότιο). Στην πραγματικότητα ήταν όμως ένας πόλεμος μέσω αντιπροσώπων μεταξύ των ΗΠΑ και της ΕΣΣΔ, ένας από τους πολλούς που έγιναν λόγω της απροθυμίας των υπερδυνάμεων να εμπλακούν σε απευθείας πόλεμο μεταξύ τους που ίσως θα κατέληγε σε πυρηνική καταστροφή. Αμερικανοί στρατιώτες είχαν ήδη εμπλακεί από το 1959, αλλά σε μεγάλους αριθμούς κατέφθασαν κατά το 1965. Εγκατέλειψαν τη χώρα το 1973, κάτι που οδήγησε τελικά στην παράδοση του Νότου στις 30 Απριλίου 1975.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΠΕΡΙΟΧΗΣ

Το Βιετνάμ βρίσκεται στην ανατολική πλευρά της χερσονήσου της Ινδοκίνας, 1300 χλμ. δυτικά των Φιλιππίνων, και έχει έκταση 329,600 τετραγωνικά χλμ. Συνορεύει προς Βορρά με την Κίνα, ανατολικά και νότια βρέχεται από τη Νότια Σινική Θάλασσα και δυτικά συνορεύει με την Καμπότζη και το Λάος. Το δυτικό τμήμα του Βιετνάμ είναι ορεινό. Οι πεδινές περιοχές διαρρέονται από πολλούς ποταμούς, με κυριότερους τον Σονγκ Χονγκ (Ερυθρό ποταμό) στο βορρά και τον Μεκόγκ στο νότο. Οι ποταμοί αυτοί στις εξόδους τους σχηματίζουν ευρέα δέλτα, τα οποία μαζί με τα έλη, την πλούσια άγρια βλάστηση και τις ρυζοκαλλιέργειες καθιστούν το έδαφος σχεδόν αδιάβατο. Η χώρα δέχεται πολλές βροχοπτώσεις κυρίως κατά την περίοδο των Μουσώνων, με αποτέλεσμα το έδαφος να καλύπτεται από πυκνή βλάστηση. Ο πληθυσμός του Βιετνάμ στη δεκαετία του 1960 ήταν περίπου 45.000.000 και ήταν μοιρασμένος εξίσου στο βόρειο και το νότιο τμήμα.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Οι αρχαίοι κάτοικοι του Βιετνάμ ίδρυσαν το βασίλειο των Ναμ Βιέτ το 208 π.Χ. Το 43 π.Χ. οι Κινέζοι κατέλυσαν την αυτονομία του βασιλείου για μια χιλιετηρίδα περίπου. Το 939 μ.Χ. οι Βιετναμέζοι εξεγέρθηκαν και απέκτησαν την ανεξαρτησία τους. Στη συνέχεια για 800 περίπου χρόνια, υπήρξε διαδοχή Βιετναμέζων αυτοκρατόρων μέχρι το 1800, οπότε έγινε γαλλική αποικία. Στα πρώτα χρόνια, οι Γάλλοι αντιμετώπισαν δυσκολίες, αρχικά με τους Κινέζους και στη συνέχεια με τους Βιετναμέζους. Μετά την ολοκλήρωση της διοικητικής οργάνωσης από τους Γάλλους ακολούθησε μία σχετικά ειρηνική περίοδος. Ο Βιετναμέζικος εθνικισμός όμως υπέβασκε και εξαπλωνόταν με την πάροδο του χρόνου.

Από το 1925 είχαν αρχίσει να δημιουργούνται μεταξύ των μορφωμένων νέων Βιετναμέζων, κομμουνιστικά και άλλα απελευθερωτικά κινήματα. Σημαντικότερο από αυτά ήταν το Κομμουνιστικό Κόμμα Ινδοκίνας, που ιδρύθηκε το 1930 από τον Νγκουγιέν Αϊ Κουόγκ ή Χο Τσι Μινχ. Τα κινήματα αυτά, οργάνωσαν ταραχές και εξεγέρσεις κατά των αποικιοκρατών χωρίς να επιτύχουν την εκδίωξη τους. Με

διάφορες οικονομικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, μέτρα ανάπτυξης και τη χορήγηση ημιαυτονομιών, σε συνδυασμό με βίαιες καταστολές των εξεγέρσεων (φυλακίσεις, εκτελέσεις, στρατόπεδα συγκέντρωσης κλπ.), η γαλλική αποικιοκρατία έφθασε μέχρι το 1940.

Κατά τη διάρκεια του Β' ΠΠ το Βιετνάμ όπως και ολόκληρη η χερσόνησος της Ινδοκίνας, καταλήφθηκε από τους Ιάπωνες, οι οποίοι την κατέστησαν βάση των επιχειρήσεων τους στη νοτιοανατολική Ασία. Παρά όμως την ιαπωνική κατοχή, την τοπική εξουσία συνέχισαν να ασκούν οι Γάλλοι, οι οποίοι διέθεταν εκεί στρατό 60.000 ανδρών. Το 1941 ο Χο Τσι Μινχ ίδρυσε την «Ένωση για την Ανεξαρτησία του Βιετνάμ», το οποίο υποστηριζόμενο από τους τότε συμμάχους Κινέζους και Αμερικανούς αγωνίστηκε κατά της Γάλλο-ιαπωνικής κατοχής.

Τον Μάρτιο του 1945 οι Ιάπωνες απόπλισαν τα γαλλικά στρατεύματα και εξεδίωξαν τους Γάλλους από την εξουσία. Με την ήττα και την παράδοση των Ιαπώνων, τον Αύγουστο του 1945, το βόρειο τμήμα του Βιετνάμ καταλήφθηκε από την Κίνα και το Νότιο από Βρετανικά στρατεύματα. Ο Χο Τσι Μινχ με τους αντάρτες Βιετμίνχ, κατέλαβε το Ανόν (πρωτεύουσα του Β. Βιετνάμ) και στις 2 Σεπτεμβρίου ανακήρυξε την ανεξαρτησία του Βιετνάμ, το οποίο ονόμασε Λαϊκή Δημοκρατία. Οι Βρετανοί απελευθέρωσαν τους Γάλλους που κρατούντο σε στρατόπεδα αιχμαλώτων και τους επανεξόπλισαν. Τα γαλλικά αυτά τμήματα, μαζί με άλλα που αποβιβάστηκαν στο νότιο Βιετνάμ και τη βοήθεια των Βρετανών επανάκτησαν τον έλεγχο της περιοχής.

Τον Μάρτιο του 1946 ο Χο Τσι Μινχ αυτοανακηρύχθηκε πρόεδρος της Λαϊκής Δημοκρατίας του Βιετνάμ. Η Γαλλία αναγνώρισε τη Λαϊκή Δημοκρατία του Βιετνάμ ως μέλος της «Γαλλικής Ένωσης». Ο Χο Τσι Μινχ όμως που ζητούσε πλήρη ανεξαρτησία δεν δέχτηκε τη γαλλική πρόταση στις διαπραγματεύσεις που έγιναν στο Παρίσι και οι Γάλλοι, για να την επιβάλουν, στις 23 Νοεμβρίου 1946 βομβάρδισαν τη Χαϊφόνγκ, με συνέπεια να φονευθούν 6.000 άνθρωποι. Σε απάντηση οι κομμουνιστές, επιτέθηκαν αιφνιδιαστικά στις 19 Δεκεμβρίου κατά των γαλλικών φρουρών στο Ανόν και άλλες πόλεις. Οι Γάλλοι απέκρουσαν τις επιθέσεις και διέκοψαν κάθε σχέση με τον Χο Τσι Μινχ ο οποίος κατέφυγε στα βουνά του Βορείου Βιετνάμ για να οργανώσει τον απελευθερωτικό αγώνα εναντίον των Γάλλων.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑ

Το απελευθερωτικό κίνημα, εκμεταλλευόμενο την απέχθεια του λαού κατά της αποικιοκρατίας, πέτυχε να αποσπάσει τη συμπάθεια και τη συμπαράσταση της μεγάλης πλειονότητας των Βιετναμέζων. Οι Βιετμίνχ με συνεχείς επιθέσεις προξενούσαν σημαντικές απώλειες, έσπερναν τον φόβο και διατηρούσαν τα γαλλικά στρατεύματα κατοχής σε κατάσταση συνεχούς επαγρύπνησης και εγρήγορσης.

Το 1947 οι γαλλικές δυνάμεις ανέλαβαν εκτεταμένες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις και πέτυχαν να ελέγξουν τις μεγάλες πόλεις, τις σιδηροδρομικές-οδικές αρτηρίες και τις περιοχές με στρατηγική σημασία της χώρας, χωρίς όμως να μπορέσουν να καταστρέψουν τα αντάρτικα τμήματα. Οι Βιετμίνχ κατάφεραν να ανασυντάξουν τις δυνάμεις τους και άρχισαν να συγκροτούν μεγάλες μονάδες. Οι Γάλλοι επειδή δε μπορούσαν να ελέγξουν όλη τη χώρα, απέσυραν τις δυνάμεις τους από τις ορεινές

περιοχές του Βορείου Βιετνάμ και επικέντρωσαν την προσπάθεια τους στον έλεγχο των πεδινών περιοχών και κυρίως στο δέλτα του Ερυθρού ποταμού, που κατάφεραν να ελέγξουν πλήρως.

Το 1949, ο [Μάο Τσετούνγκ](#) ο οποίος είχε επικρατήσει στην Κίνα, αναγνώρισε την κυβέρνηση του Χο Τσι Μινχ και μαζί με την Σοβιετική Ένωση εφοδίασε με σύγχρονα όπλα τους Βιετναμέζους κομμουνιστές. Στη συνέχεια οι συγκρούσεις εντάθηκαν, και πολλές φορές έφτασαν μέχρι το γειτονικό Λάος. Τα γαλλικά στρατεύματα που υποστηρίζονταν από 160.000 Βιετναμέζους, έδωσαν σκληρές μάχες στην προσπάθεια τους να εξοντώσουν τους 100.000 περίπου Βιετμίνχ, χωρίς όμως να καταφέρει να νικήσει η μία ή άλλη πλευρά.

Ο Γάλλος αρχιστράτηγος Ναβάρ για να μπορέσει να διώξει τους αντάρτες από το δέλτα του Ερυθρού ποταμού, αποφάσισε τον Νοέμβριο του [1953](#) να δημιουργήσει μια τεράστια οχυρωμένη βάση στην περιοχή της πόλης Ντιέν Μπιέν Φου. Οι Βιετμίνχ αποφάσισαν να ρίξουν όλο το βάρος των επιχειρήσεων στο Ντιέν Μπιέν Φου. Έτσι αφού συγκέντρωσαν δύναμη 100.000 ανδρών, στις αρχές Μαρτίου του 1954 επιτέθηκαν κατά της οχυρωμένης βάσης. Μετά από σκληρότατο αγώνα, στις 7 Μαΐου [1954](#) κατέβαλαν την αντίσταση των αμυνομένων και τους ανάγκασαν να παραδοθούν. Περίπου 10.000 Γάλλοι παραδόθηκαν, ενώ 4.000 έχασαν τη ζωή τους. Από την πλευρά των ανταρτών υπήρχαν 8.000 νεκροί και 10.000 τραυματίες. Μετά την πτώση του οχυρού οι αντάρτες συνέχισαν τις επιθέσεις τους σε άλλες περιοχές και τελικά η Γαλλία αναγκάστηκε να ζητήσει ανακωχή.

Η διάσκεψη της Γενεύης, αμέσως μετά, κατέληξε στον διαχωρισμό του Βιετνάμ σε δύο τμήματα στον 17ο παράλληλο. Το Β. Βιετνάμ, υπό την κομμουνιστική σφαίρα επιρροής, που αποτέλεσε τη Λαϊκή Δημοκρατία του Βιετνάμ, με πρόεδρο τον Χο Τσι Μινχ και με διακηρυγμένο στόχο την απελευθέρωση όλης της χώρας και το Νότιο στο οποίο οι Γάλλοι έδωσαν μια αυτονομία διατηρώντας συμβολική παρουσία, η οποία μεταβιβάστηκε στους Αμερικανούς στην αρχή της δεκαετίας του '60. Έτσι τελείωσε η γαλλική αποικιοκρατία στο Βιετνάμ.

ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΩΝ ΗΠΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Το Νότιο Βιετνάμ τέθηκε υπό την προστασία των ΗΠΑ και δέχτηκε γενναία οικονομική και στρατιωτική βοήθεια. Ο αυτοκράτορας [Μπιάο Ντάι](#) διόρισε ως πρωθυπουργό τον [Νγκο Ντινχ Ντιέμ](#), ο οποίος κατόπιν δημοψηφίσματος που διενήργησε τον Οκτώβριο του 1955 εκθρόνισε τον αυτοκράτορα και με τις ευλογίες των ΗΠΑ αυτοανακηρύχθηκε πρόεδρος της Δημοκρατίας. Το [1956](#) ανέλαβε απολυταρχικές εξουσίες και με την αμερικανική βοήθεια εδραίωσε το αντικομμουνιστικό απολυταρχικό οικογενειοκρατικό καθεστώς του. Ο Ντιέμ στη συνέχεια αρνήθηκε να διεξάγει εκλογές για την ενοποίηση της χώρας, διότι όπως υποστήριζε δεν υπήρχαν σε όλη τη χώρα συνθήκες ελεύθερης έκφρασης του λαού. Το Βόρειο Βιετνάμ και οι κομμουνιστές του Νότιου οι οποίοι πίστευαν ότι θα κέρδιζαν τις εκλογές, εκμεταλλεύτηκαν τη λαϊκή δυσαρέσκεια του νοτιοβιετναμικού λαού λόγω της οικονομικής κατάστασης, τον αυταρχισμό και τη διαφθορά του καθεστώτος και άρχισαν να οργανώνονται για να ανατρέψουν το καθεστώς.

Εμφανίστηκαν αντάρτικα τμήματα και ανέλαβαν δράση με την προσβολή κυβερνητικών στόχων. Το [1960](#) οι κομμουνιστές ίδρυσαν το Μέτωπο Εθνικής Απελευθέρωσης του Νοτίου Βιετνάμ και από το [1961](#) συγκρότησαν τον Απελευθερωτικό Στρατό του Νοτίου Βιετνάμ, ο οποίος το [1965](#) έφθασε να αριθμεί 150.000 αντάρτες **Βιετκόνγκ**. Αυτοί ενισχύονταν και ανεφοδιάζονταν από το Β. Βιετνάμ μέσω ορεινών διαβάσεων που διέρχονταν από το έδαφος των όμορων κρατών (Λάος, Καμπότζη) το λεγόμενο «**Μονοπάτι Χο Τσι Μινγκ**» και απέκτησαν σημαντική δύναμη.

Το 1960, οι ΗΠΑ επί προέδρου [Αϊζενχάουερ](#), άρχισαν να στέλνουν στη Σαϊγκόν τους πρώτους «συμβούλους» με σκοπό να οργανώσουν τον στρατό. Όταν ανέλαβε ο πρόεδρος των ΗΠΑ ο [Κένεντι](#) το 1962, υπήρχαν ήδη 2.400 Αμερικανοί στρατιωτικοί, πολλοί από τους οποίους είχαν λάβει μέρος και σε μάχες με τους Βιετκόνγκ. Στο τέλος του 1962 οι νοτιοβιετναμικές δυνάμεις πραγματοποίησαν μεγάλη στρατιωτική επιχείρηση κατά των Βιετκόνγκ, η οποία απέτυχε και κατέδειξε την αδυναμία του καθεστώτος να απαλλάξει τη χώρα από την απειλή των κομμουνιστών. Ο Αμερικανός πρόεδρος Τζον Κένεντι υποσχέθηκε την αμέριστη συμπαράσταση της χώρας του προς το Νότιο Βιετνάμ και άρχισε να στέλνει εκεί στρατεύματα. Στα τέλη του 1963 μετά από μαζικές λαϊκές εκδηλώσεις κατά του καθεστώτος του Ντιέμ, ο στρατός τον ανέτρεψε και ο ίδιος ο Ντιέμ εκτελέστηκε. Τρεις εβδομάδες αργότερα δολοφονήθηκε στο [Ντάλας](#) ο πρόεδρος Κένεντι. Την εποχή της δολοφονίας του Ντιέμ και του Κένεντι υπήρχαν 16.000 Αμερικανοί στρατιωτικοί «σύμβουλοι» στο Βιετνάμ.

Το 1964 ο πρόεδρος [Τζόνσον](#) που διαδέχτηκε τον δολοφονηθέντα Κένεντι χορήγησε στο Νότιο Βιετνάμ έκτακτη βοήθεια 60 εκατομμυρίων δολαρίων και ενίσχυσε τις αμερικανικές δυνάμεις, υπό τη διοίκηση του στρατηγού **Ουίλιαμ Ουέστμορλαντ**. Από 16.000 στρατιωτικούς συμβούλους το 1964, τα αμερικανικά στρατεύματα έφθασαν τις 75.000 άνδρες το 1965.

Το καλοκαίρι του 1964 βόρειες ναυτικές δυνάμεις επιτέθηκαν εναντίον αμερικανικού πλοίου ηλεκτρονικής κατασκοπίας ανοικτά στον κόλπο Τόνκιν έξω από τα χωρικά ύδατα του Βόρειου Βιετνάμ. Την εποχή εκείνη πραγματοποιούνταν μυστικές ναυτικές επιδρομές του Νοτίου Βιετνάμ ενάντια σε στόχους στα παράλια του βόρειου Βιετνάμ και η αμερικανική ηγεσία πίστεψε αρχικά ότι το Βόρειο Βιετνάμ είχε θεωρήσει κατά λάθος το αμερικανικό πλοίο μέρος των επιδρομών αυτών. Δύο ημέρες αργότερα όμως, η αμερικανική ναυτική διοίκηση ανέφερε νέα νυκτερινή επίθεση κατά δύο αμερικανικών πλοίων ηλεκτρονικής κατασκοπίας στον κόλπο Τόνκιν. Αργότερα προέκυψαν αμφιβολίες για το αν είχε γίνει αυτή η δεύτερη επίθεση αφού δεν κατέγραψαν τα ραντάρ εχθρικά πλοία και ενδέχεται να «έδειξαν» ανύπαρκτες εχθρικές μονάδες επιφάνειας λόγω κακοκαιρίας. Η κυβέρνηση Τζόνσον ωστόσο αποφάσισε να δημοσιοποιήσει τις δύο επιθέσεις και να ζητήσει το ψήφισμα του [Κογκρέσου](#) για τη διενέργεια αντιποίνων. Όλοι οι βουλευτές και όλοι οι γερουσιαστές του Κογκρέσου, εκτός από δύο, υπερψήφισαν το λεγόμενο «ψήφισμα του κόλπου Τόνκιν», που εξουσιοδοτούσε τον πρόεδρο να αποκρούσει μελλοντικές επιθέσεις κατά των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ. Τα αμερικανικά αντίποινα περιορίστηκαν σε αεροπορικούς βομβαρδισμούς των ναυτικών εγκαταστάσεων του Βόρειου Βιετνάμ. Παρά τις μεγάλες καταστροφές οι Βιετκόνγκ δεν πτοήθηκαν και πολλαπλασίασαν τις επιθέσεις τους.

Με τις επιχειρήσεις αυτές επισημοποιήθηκε η συμμετοχή των Αμερικανών στον πόλεμο, οι οποίοι και ανέλαβαν τη διεύθυνση αυτού. Οι δύο πλευρές συνέχισαν την αύξηση και την ισχυροποίηση των δυνάμεων τους. Οι Βιετκόνγκ έφθασαν τις 250.000 άνδρες και εξοπλίστηκαν από τη Σοβιετική Ένωση με σύγχρονα όπλα (αυτόματα τυφέκια, πολυβόλα, αντιαρματικούς και αντιαεροπορικούς πυραύλους). Οι Αμερικανοί συνέχισαν και αυτοί την ενίσχυση των δυνάμεων τους, οι οποίες έφθασαν τώρα τις 200.000 άνδρες. Οι Νοτιοβιετναμέζοι συγκρότησαν δύναμη 600.000 ανδρών. Μέχρι το τέλος του [1966](#) βρίσκονταν στο Βιετνάμ 385.000 Αμερικανοί στρατιώτες. Με την έναρξη του [1967](#) οι αμερικανικές δυνάμεις οργάνωσαν και εκτέλεσαν δύο μεγάλες επιχειρήσεις. Σε αυτές τις επιχειρήσεις οι επιτιθέμενοι κατάφεραν να διαλύσουν τις αντάρτικες βάσεις των Βιετκόνγκ, αλλά όχι και να συλλάβουν ή να εξουδετερώσουν τους ηγέτες, οι οποίοι αποτελούσαν τον βασικό σκοπό της επιχειρήσεως και κατάφεραν να διαφύγουν στην Καμπότζη. Οι δύο αυτές επιτυχημένες επιχειρήσεις και οι συνεχιζόμενοι βομβαρδισμοί του Βορείου Βιετνάμ περιόρισαν προσωρινά την δράση των Βιετκόνγκ.

Η ηγεσία του Βόρειου Βιετνάμ κατάλαβε ότι η κατάσταση είχε αρχίσει να παίρνει δυσμενή τροπή και αποφάσισε να σχεδιάσει επιθετικές επιχειρήσεις για να αναπτερώσει το ηθικό των ανταρτών και του πληθυσμού. Η πρώτη επίθεση άρχισε στις [21 Ιανουαρίου 1968](#) κατά της μεγαλύτερης αμερικανικής στρατιωτικής βάσης του Κε Σαν, στην οποία βρισκόταν δύναμη 6.000 Αμερικανών και Νοτιοβιετναμέζων. Η δεύτερη επιθετική ενέργεια των Βιετκόνγκ γνωστή ως επίθεση του Τετ, άρχισε στις [31 Ιανουαρίου 1968](#) (βιετναμέζικη πρωτοχρονιά) και περιλάμβανε επιθέσεις στις 36 από τις 44 πρωτεύουσες επαρχιών του Νοτίου Βιετνάμ, σε 23 αεροδρόμια και σε πολλές άλλες στρατιωτικές βάσεις. Στην ίδια τη [Σαϊγκόν](#) 5.000 περίπου αντάρτες, επιτέθηκαν στο προεδρικό μέγαρο του Θιέου, το γενικό επιτελείο ενόπλων δυνάμεων του Νότιου Βιετνάμ, σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις, αλλά και κατά της πρεσβείας των ΗΠΑ. Την ίδια τακτική ακολούθησαν οι Βιετκόνγκ και σε άλλες πόλεις ενώ σφοδρές μάχες έγιναν στην παλαιά πρωτεύουσα του Βιετνάμ, Χούε. Προσωρινά κατάφεραν να ελέγξουν 10 πόλεις, τις οποίες όμως, μέχρι το τέλος Φεβρουαρίου αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν μετά από αντεπιθέσεις ισχυρών αμερικανοβιετναμικών δυνάμεων.

Από στρατιωτικής πλευράς η επίθεση Τετ ήταν αποτυχημένη. Η επίθεση μεγάλης κλίμακας έφερε τις κομμουνιστικές δυνάμεις σε ανοικτή σύγκρουση με τους αντιπάλους τους, όπου η συντριπτική αμερικανική υπεροπλία μπορούσε επιτέλους να χρησιμοποιηθεί αποτελεσματικά. Η κομμουνιστική πλευρά είχε μεγάλες απώλειες, που στις πρώτες δύο εβδομάδες έφτασαν τους 30.000 νεκρούς και στη συνέχεια διπλασιάστηκαν. Από την άλλη μεριά οι ΗΠΑ, έχασαν στις πρώτες δύο εβδομάδες περίπου 1.500 οπλίτες και στο πρώτο δίμηνο συνολικά 4.000. Η επίθεση του Τετ απέτυχε επίσης να προκαλέσει γενική εξέγερση του πληθυσμού του Νότιου Βιετνάμ και την ανατροπή του καθεστώτος Θιέου. Η επίθεση κατά της Αμερικανικής πρεσβείας που άρχισε στις 02:45 της 31ης Ιανουαρίου 1968 αποκρούστηκε εύκολα. Η νικηφόρα όμως αυτή μάχη στοίχισε τον πόλεμο στις ΗΠΑ. Οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι που διέμεναν σε καταλύματα κοντά στην πρεσβεία, έσπευσαν για να καλύψουν την επίθεση κατά της πρεσβείας. Μόλις 15 λεπτά αργότερα το πρώτο τηλεγράφημα έφυγε προς τις ΗΠΑ και έλεγε ότι η πρεσβεία είχε καταληφθεί από τους Βιετκόνγκ. Στις 09:20 ο στρατηγός Ουέστμορλαντ σε συνέντευξη τύπου δήλωσε ότι η πρεσβεία ουδέποτε καταλήφθηκε. Κανείς δημοσιογράφος δεν τον πίστεψε. Το αμερικανικό κοινό παρακολουθούσε κατάπληκτο ζωντανά στην τηλεόραση τις

οδομαχίες μέσα στο κτηριακό σύμπλεγμα της αμερικανικής πρεσβείας και διαπίστωνε ότι έπειτα από τρία χρόνια αεροπορικών βομβαρδισμών και την αποστολή 500.000 στρατιωτών ο εχθρός δεν βρισκόταν στα πρόθυρα της κατάρρευσης, αλλά αντίθετα ήταν σε θέση να εξαπολύσει τη μεγαλύτερη επίθεσή του. Για τον πρόεδρο Τζόνσον ήταν αδύνατον να παρουσιάσει την επίθεση Τετ ως στρατιωτική νίκη των ΗΠΑ.

Στις [31 Μαρτίου](#) 1968 σε τηλεοπτικό διάγγελμα στον αμερικανικό λαό ο Τζόνσον ανήγγειλε τη διακοπή των βομβαρδισμών του Βορείου Βιετνάμ, το οποίο καλούσε σε ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις. Στο τέλος του διαγγέλματος έκανε μία από τις πιο δραματικές κινήσεις στην πρόσφατη αμερικανική ιστορία δηλώνοντας: «Δεν θα επιδιώξω και δεν θα αποδεχθώ το χρίσμα του κόμματός μου για άλλη μία θητεία ως πρόεδρος σας». Η απομάκρυνση του Τζόνσον από τις εκλογές του 1968 μετέτρεψε την επίθεση Τετ σε λαμπρή νίκη του Χο Τσι Μινχ. Με την πολιτική κατάρρευση του προέδρου Τζόνσον που είχε εκλεγεί λίγα χρόνια νωρίτερα με το υψηλότερο ποσοστό των ψήφων στην αμερικανική ιστορία, το Βόρειο Βιετνάμ πέτυχε ιστορική νίκη στο κέντρο βάρους του αντιπάλου του, που ήταν η αμερικανική κοινωνία. Από την επίθεση του Τετ φάνηκε ότι ο πόλεμος δε διεξάγεται μόνο στο πεδίο της μάχης, αλλά και στο πεδίο της πληροφόρησης και της προπαγάνδας.

Η Αμερικανική πολιτική ηγεσία αναγκάστηκε να αλλάξει τη στρατηγική της. Στόχος τους τώρα ήταν η σταδιακή απεμπλοκή τους από το Βιετνάμ και η ταυτόχρονη ενίσχυση των νοτιοβιετναμικών δυνάμεων ώστε να αναλάβουν αυτοί τις ευθύνες του πολέμου. Μέχρι το τέλος του [1970](#) είχαν αποσυρθεί 122.000 Αμερικανοί στρατιώτες και όλα τα άλλα ξένα τμήματα. Μέχρι τον Αύγουστο του [1972](#) όλα τα μάχια αμερικανικά τμήματα είχαν εγκαταλείψει την Ινδοκίνα ενώ οι νοτιοβιετναμικές δυνάμεις έφθασαν να αριθμούν περισσότερους από 900.000 άνδρες. Στις [27 Ιανουαρίου 1973](#) ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ συνυπέγραψε με εκπρόσωπο της κυβέρνησης του Βορείου Βιετνάμ τη συμφωνία κατάπαυσης των εχθροπραξιών και την αποχώρηση όλων των αμερικανικών δυνάμεων εντός 60 ημερών. Η συμφωνία αυτή ισοδυναμούσε με συνθηκολόγηση και παρέδιδε το Νότιο Βιετνάμ στους Βιετκόνγκ.

Το δίμηνο Μαρτίου-Απριλίου [1975](#), οι δυνάμεις των κομμουνιστών διέλυσαν τις νοτιοβιετναμικές δυνάμεις και κατέλαβαν τη Σαϊγκόν. Το μεσημέρι της 30ής Απριλίου, την ώρα που το τελευταίο ελικόπτερο απομακρυνόταν από την πρεσβεία των ΗΠΑ στη Σαϊγκόν, στον περίγυρο αυτής εισερχόταν το πρώτο άρμα των Βορειοβιετναμέζων. Έτσι για πρώτη φορά οι ΗΠΑ, η υπερδύναμη με το ανεξάντλητο δυναμικό και την τελειότερη τεχνολογία, παρόλο που θυσίασαν τις ζωές 60.000 περίπου Αμερικανών και δαπάνησαν 150 δισεκατομμύρια δολάρια έχασαν τον πόλεμο. Η αμερικανική κοινή γνώμη δεν μπορούσε να πιστέψει ότι η τιμή, η υπερηφάνεια και το γόητρο της χώρας τους καταρρακώθηκαν στις ζούγκλες και τα έλη του Βιετνάμ από τους Βιετναμέζους αντάρτες.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΗΠΑ

Από το 1950 η «ανάσχεση» δεν επικεντρώνονταν σε περιοχές υψηλής προτεραιότητας, αλλά εναντιώνονταν σε οποιαδήποτε κομμουνιστική απειλή στην υφήλιο. Υπήρχε η αντίληψη, ότι οποιαδήποτε υποχώρηση των ΗΠΑ έναντι μιας τοπικής κομμουνιστικής απειλής θα ενθάρρυνε τον «κομμουνιστικό επεκτατισμό» ανά

την υφήλιο. Αρχικά η «ανάσχεση» αφορούσε τον άμεσο επεκτατισμό της Σοβιετικής Ένωσης. Στη συνέχεια αφορούσε τον έμμεσο σοβιετικό επεκτατισμό μέσω δορυφόρων, όπως η Κίνα του Μάο. Η ανάσχεση του κομμουνισμού στο Ν. Βιετνάμ, τελικά δεν αφορούσε ούτε στο σοβιετικό ούτε στον κινεζικό επεκτατισμό αλλά στην αξιοπιστία των αμερικανικών δεσμεύσεων έναντι οποιασδήποτε κομμουνιστικής απειλής, ακόμα και της πλέον τοπικής.

Η κυβέρνηση Τζόνσον ήθελε να αποφύγει στρατιωτική επέμβαση της Κίνας, καθώς δεν ήθελε να εμπλακεί σε ευρύτερο πόλεμο στην Ασία και γι' αυτό απέκλεισε εξ αρχής την οποιαδήποτε χερσαία εισβολή στο Β. Βιετνάμ και στο Λάος, που συνόρευαν με την Κίνα, και απέφευγε γενικότερα στρατιωτικές ενέργειες που θα μπορούσαν να προκαλέσουν την κινεζική ή και τη σοβιετική επέμβαση. Ο στρατηγός Ουέστμορλαντ είχε υιοθετήσει τη στρατηγική της φθοράς του αντιπάλου. Η στρατηγική αυτή είχε δύο αδύναμα σημεία.

- Το πρώτο ήταν η αύξηση του αντιαμερικανισμού στο Ν. Βιετνάμ προς όφελος των Βιετκόγκ. Υπήρξαν περιπτώσεις όπου ομάδες των Βιετκόγκ κρύβονταν σε ένα χωριό, ενδεχομένως εκβιάζοντας τους κατοίκους του, και οι αμερικανικές δυνάμεις κατέστρεφαν όλο το χωριό, χωρίς να διακρίνουν τους Βιετκόγκ από τους άμαχους χωρικούς. Το αποτέλεσμα της πλήρους καταστροφής ενός χωριού άλλωστε ήταν περισσότερες απώλειες, που βελτίωναν τις στατιστικές της φθοράς του αντιπάλου. Ο μέσος Αμερικανός οπλίτης δυσκολευόταν να διακρίνει ένα Βιετκόγκ από ένα άμαχο χωρικό καθώς οι Βιετκόγκ δεν φορούσαν στρατιωτικές στολές. Το 1968 ένας αμερικανός ταγματάρχης ειπε: «Έπρεπε να καταστρέψουμε το χωριό, για να το σώσουμε».
- Το δεύτερο ήταν ότι οι απώλειες της κομμουνιστικής πλευράς αναπληρώνονταν με ενισχύσεις από το Β. Βιετνάμ. Επομένως, για να επιφέρει τη νίκη η στρατηγική της φθοράς, έπρεπε να εξαντλήσει ποσοτικά όχι μόνο τους Βιετκόγκ αλλά και το Β. Βιετνάμ και επειδή κάτι τέτοιο ήταν ανέφικτο ο ανταρτοπόλεμος μπορούσε να συντηρηθεί για πολλά χρόνια.

Η στρατηγική της φθοράς αδυνατούσε να επιφέρει τη νίκη σε σύντομο χρονικό διάστημα. Ο χρόνος όμως ήταν υπέρ της κομμουνιστικής πλευράς, καθώς η αμερικανική κοινωνία δεν ήταν διατεθειμένη να υφίσταται το κόστος του πολέμου επ' αόριστο. Οι Βιετκόγκ και το Β. Βιετνάμ πολεμούσαν για την απελευθέρωση και ένωση της πατρίδας τους, σκοποί που για κάθε έθνος χαίρουν εξαιρετικά υψηλής εσωτερικής νομιμοποίησης. Οι ΗΠΑ από την άλλη, πολεμούσαν για να πετύχουν την ανάσχεση του κομμουνισμού σε μία ασήμαντη περιοχή του πλανήτη, ενάντια σε έναν αντίπαλο που αδυνατούσε να απειλήσει τα εθνικά τους συμφέροντα. Η ασυμμετρία στην εσωτερική νομιμοποίηση, σήμαινε ότι οι ΗΠΑ βρέθηκαν στη μειονεκτική θέση από τη στιγμή που η σύρραξη πήρε τη μορφή ενός μακροχρόνιου αγώνα.

Όσον αφορά τις χερσαίες επιχειρήσεις στο Ν. Βιετνάμ, ο σημαντικότερος πολιτικός περιορισμός ήταν ότι οι αμερικανικές δυνάμεις δεν μπορούσαν να εισέλθουν στο Λάος και στην Καμπότζη. Ο πολιτικός αυτός περιορισμός είχε δύο αρνητικές συνέπειες για τη στρατηγική των ΗΠΑ.

